

"שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב"

שנה חמישית // עלון מספר - 228

מדברי המגידיים

קרח

הגה"צ רבי יוסף
זריצקי שליט"א על
צדיק גוזר והקב"ה
מקיים.

הרה"ג רבי יעקב
שיש שליט"א על
עינו הטעתו.

הרה"ג רבי חזקיהו
מישקובסקי שליט"א
בחיזוק לנוכח המצב.

הרה"ג רבי דורון דוד
גולד שליט"א מידת
שאיפה לגדלות.

הרה"ג רבי שלום
מאיר וולך שליט"א
על באר האמונה.

סיפורו המיוחד של מדריך טיולים מצפת
מתוך העלון השגחה פרטית || מדור
ברומו של עולם

נא לא לקרוא את העלון בתפילה ובקריאת התורה

ניתן למצוא את העלון באתרי
העלונים, דרשו, תורת יוסף,
ואידישער ווינקל.

זמני כניסת שבת קודש

כניסת שבת קודש י-ם: 19:12

צאת שבת קודש י-ם: 20:30

כניסת שבת קודש בני ברק: 19:27

צאת שבת קודש בני ברק: 20:32

שבת שלום!

הרה"ג רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

דברי חיזוק מיוחדים מהרה"ג
רבי יצחק זילברשטיין שליט"א
לחודשים תמוז אב

ווי העמודים

כתב בספר עבודת ישראל (דברים לט"ו באב) שכידוע שהחודשים תמוז ואב, הם חודשים שבספרי הקבלה הם מוזכרים כחודשי העיניים, ועל זה נאמר בדרך רמז, עיני עיני יורדה מים, שבחודשי תמוז ואב, שהם החודשים הנמוכים יותר, ואז בחודשים אלו נחרבו בתי מקדשנו, ולכן אנו מבקשים "ועינינו תראינה מלכותך", כי כשייבנה בית המקדש יהיו הצומות שבחודשי העיניים תמוז ואב, לששון ולשמחה.

והנה בחודשים אלו צריך כל אדם לשמור את עצמו שלא יפול ממדרגתו, כי הם ימים הנמוכים בשנה, ושמעתי מכבוד הגאון קדוש ה' החסיד מהר" שמואל שמלעקא ז"ל אב"ד ק"ק ניקלשבורג פירוש ורמז הפסוק (איוב לא, א') "ברית כרתי לעיני, ומה אתבונן על בתולה", כי מדרך העולם להתבונן ולשוב אל ה' בחודש אלול המוכן לתשובה, אבל מי שמשכיל וגם בחודשי העיניים שהם תמוז ואב, כורת ברית עם הקב"ה ובפרט בשמירת העיניים, ששומר על עיניו בחודשים אלו, שבגלל שחודשים אלו הם בבחינת העיניים אז מתגבר היצר הרע יותר ויותר, להכשיל את האדם בראיות אסורות, ואם הוא שומר על עצמו בזה, על זה ממשיך הפסוק "ומה אתבונן על בתולה", אין לחשוש יותר מחודש אלול שהוא מזל בתולה, אלא בוודאי, אז יעלה במדרגות רמות בחודש המסוגל בתשובה. ויעזרו לו מהשמיים בחודש זה, לחזור בתשובה שלימה, ולזכות לשנה טובה.

שמעתי מרבי אהרון ראטה זצ"ל, בעל 'השומר אמונים', שכאשר יהודי הולך ברחוב, ונתקל במראה לא צנוע, ומוריד עיניו ואינו מסתכל, מובטח לו שתפילתו שיתפלל באותו רגע תתקבל בשמיים.

אמונה וביטחון בהקב"ה

מצורף השבוע למנויים במייל שיחה מיוחדת
מהמשגיח הרה"ג רבי דן סגל שליט"א
על פרשת השבוע

חיזוק מיוחד לנוכח המצב

חשיפה: מה גרם למרן שה"ת הגר"ח קנייבסקי
שליט"א להרגיש לא טוב ביום חמישי?
הרה"ג רבי חזקיהו מישקובסקי שליט"א // עמ' 2

העלון מוקדש לרפואת: תמר בת שלומית, ברכה עלקא בת מחלה, דב בן לובה. **לעילוי נשמת:** סבתי- שרה בת אליהו, סבי- אריה ישראל בן נחמן זאב, גיל בן אוריאל, משה בכור בן רבי דוד, לוצ'ה בת הרש לייב, אסתר ברונשטיין בת חווה, הרב משה נתן נטע בן הרב יצחק אייזיק הלוי יונגרייז צ"ל, אבי- שי הלוי בן יצחק אהרון. **להצלחת:** שמואל בן נחמה. **לזיווג הגון:** חנה בלה בת חווה, מאיה בת לימור.

העלון מוקדש השבוע להצלחת:

בול מסחר והשקעות, שיראו ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם

ואחרי חמישים מטר הוא הוא יושב על הספסל לא פחות ולא יותר את "החפץ חיים". כמובן, הוא רץ אליו לקבל ברכה, פתאום הטנדר הזה מגיע ואחרי דקה נוסע, והוא לא רואה את "החפץ חיים".

יקרה מפנינים

אומרים חז"ל, "וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו?!". "ויקח קרח", אומר רש"י - לקח את עצמו לצד אחד ואיתפליג.

אומר רבי נפתלי מרופשיץ חשבון מדהים. צד אחד בגימטריא זה 94, ושני צדדים זה 188. ופקח זה ג"כ בגימטריא 188.

"וקרח שפקח היה" - אדם פקח צריך להבין שיש גם צד שני, תנסה לראות את הצד השני של המטבע, נכון שאתה נמצא בצד אחד, אבל תנסה להבין אילו אתה היית בצד השני, יש גם עוד צד. פקח מבין שיש עוד צד, שלא רק הוא קיים, אבל קרח לקח עצמו לצד אחד, ממילא קרח שפקח היה - הרי בפקחותו הוא היה יכול להבין שיש שני צדדים - 188 כמניין פקח, כנגד צד אחד שזה 94. אז יש שני צדדים. שיש צד אחד פקח וצד אחד בעל מחלוקת זה לא שייך בכלל, אבל כששני הצדדים פקחים, כל אחד מבין שיש עוד צד, אז יוצא שזה 188, כפול 2 זה 376 כמניין שלום.

ומה באמת הטעה את קרח? אומרים חז"ל - "עינו הטעתו".

אמר רבי מאיר שפירא מלובלין, הקב"ה ברא שני עיניים לאדם, למה שתי עיניים? עין אחת לראות בגדלות הבורא, ועין שנייה לראות בשפלות עצמו. אבל קרח עינו הטעתו, הוא חשב לעצמו - איזה מעלה יש לי ששמואל ששווה למשה ואהרן הוא מיוצאי חלציי! 24 משמרות שעבדו בבית המקדש, ואני יעמוד מהצד?! , העין של גדלות הבורא הייתה בסדר אצלו, אבל העין השנייה שהוא אמור לראות בשפלות עצמו שם בעין הזאת הייתה קצת פזילה, שם העין לא הייתה בדיוק כפי שהייתה העין השנייה, לעומת משה רבינו שראה, אספקלריא המאירה, גדלות הבורא ולא כהתה עינו, וגם בעין השנייה משה רבינו היה עניו מכל אדם.

אומרים חז"ל, שהוא ראה ברוח הקודש שעמד ממנו שמואל ששקול כמשה ואהרן, אז הוא אמר - אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לצאת ממני, ואני אדום?! והוא שמע משה רבינו שכולם עובדים ואחד נפלט, טעה הלך ותלה בעצמו, אבל נשאלת השאלה למה באמת הם לא הגנו עליו, הרי באמת הוא ראה פה משהו אמיתי?

אמר הגאון מקוטנא, בעל 'הזית רענן' דבר נפלא: הוא חשה שתראו הנה תראו איזה דורות אני עתיד להעמיד, ואני זה שנמלטתי, והוא לא הבין שזה לא בזכותו אלא זה על הגב שלו, עינו הטעתו, הוא חשה שזה בזכותו אלא זה להפך, על ידי מפלתו.

מך שה"ת חזר לאיתנו, 'ב"ה התוס' התיישב', להיות חולה כי יש תוס' קשה, התרופה לכך לא נמצאת אצל רופאים, התרופה ל"נפשי חולת אהבתך" זה רק הבית מדרש...

ארחות חיים

סיפר לי הרב ד"ר הרט, בשבוע שעבר מרן שר התורה שליט"א לא חש בטוב, כשניגש אליו אחד מהמקורבים לשאול בשלומו מרן אפילו לא יכל לדבר, וכולם פחדו - גדול הדור בגיל הזה אולי זה קשור למה שקורה בעולם... אחד מהמקורבים ניגש ושאל איך הרב מרגיש, ענה לו הגר"ח פשוט יש לי קושיה בתוס' שאני לא מבין... למחרת בבוקר הכל היה כשורה, מרן שה"ת חזר לאיתנו, 'ב"ה התוס' התיישב', להיות חולה כי יש תוס' קשה, התרופה לכך לא נמצאת אצל רופאים, התרופה ל"נפשי חולת אהבתך" זה רק הבית מדרש...

סיפר הגאון ר' יושע בער שהיה פעם אסיפת רבנים ור' שמעון שקופ החוה את דעתו, אחד מרבני ורשא שהשתתף גם הוא באסיפה לא נחה דעתו בדברי ר' שמעון והביע דעה מנוגדת, אמר לו הגאון ר' ברוך בער אני לא מבין איך אתה מסוגל לחלוק על דבריו שהרי הוא על רשב"א קשה יכול לשכב חולה במיטתו במשך כמה ימים...

זה אומנם דרגות גבוהות על גדולי עולם שמחלים עצמם על דברי תורה והתרופה שלהם היא בתורה עצמה, אך גם לנו בגזירה הזו אין לנו תרופה רק בין כותלי ביהמ"ד.

כולנו יודעים שאין פה דבר ברור, אף אחד לא יודע מה זה, לאף אחד אין תרופה לזה, רואים שזוהי אצבע אלוקים היא (כמש"כ בדרשות הר"ן), ואנו אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים, פה זה הגזירה והרי הפיתרון-אמונה.

בספר 'אוצרותיהם אמלא', מספר על המשגיח דקמניץ הגאון ר' משה אהרון שטרן זצ"ל שכשהוא הגיע לארץ ישראל עניין אותו מהו שמרבים לשבח את חכמתם של ילדי ירושלים... הוא הגיע למאה שערים וראה שני ילדים והקטן בן החמש שואל את הגדול בן השבע, תגידי לי איך גודל עגבניה? אמר הילד הגדול תראה, מרפים חתיכת אדמה [חורשים] ואח"כ לוקחים זרעים ומכניסים אותם בתוך האדמה ואח"כ מכסים אותם ומשקים אותם, ומבקשים מהקב"ה שהזריעה הזו תצמיח ואז לאט לאט זה צומח וגודל עגבניה יפה, הוא הסתפק בזה בכדי להבין את חכמת ילדי ירושלים, הטבע שבכל דבר הוא הרבש"ע.

שתרגילנו בתורתך

מאמר א': שאיפה לגדלות- משבר בשאיפה

"אדם שואף ורוצה לגמור את כל הש"ס בלילה אחד- אבל הוא רוצה גם לישון באותו הלילה".

ישנם תלמידים שנשברים מפני שמרגישים שהשאיפה להתעלות בתורה דוחקת ומונעת מהם שאיפות ורצונות ומאווים אחרים [חומריים כמובן]. על כן יש לדעת שאין הכי נמי- כדי לממש את השאיפה בתורה יש צורך לעקור שאיפות ורצונות אחרים. אי אפשר שאיפה רוחנית לשמש בערבובייה עם שאיפה גשמית, כי אלו שתי שאיפות הסותרות זו את זו.

הרב דסלר זצ"ל רגיל היה לגחך על אלו שרוצים להתעלות בתורה בלי לעזוב שאיפות ורצונות חומריים באומרו: "אדם שואף ורוצה לגמור את כל הש"ס בלילה אחד- אבל הוא רוצה גם לישון באותו הלילה".

ועד כמה שיש לאדם רצונות ומאווים שאינם לתורה כך תיפגם שעיור מדרגתו בהשגת התורה, וכמו שאמרו חז"ל במדרש עד שאדם מתפלל שייכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא ייכנסו מעדנים לתוך גופו.

הרה"ג רבי שלום מאיר וולך שליט"א

מאמר ב': בתוך ליבי אמונתך- באר האמונה

נחלי האמונה

בדרכי האמונה

המשך המאמר משבוע שעבר

כמה מפעמים דברי ענק המחשבה הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל. מיום עמדו על דעתו נטוע היה בהיכלי הישיבות והסתופף בצל גדולי התורה והיראה. והנה, בהגירתו לארצות הברית עלה בגורלו להתפלל בימים נוראים של שנת תרצ"ה בקרב 'בעלי בתים', יהודים פשוטים. כל בן עלייה בשיעור קומתו היה רואה בכך ירידה, צניחה מאיגרא רמה למדבר צחיח. ואילו הואט חווה חווייה מפעימה וכך הגדירה- 'למושג גדול' המובן הרוחני ישנם שני הפכים. לפעמים אנו משתמשים במושג 'גדול' בתור ניגוד לקטן, לפעמים בתור ניגוד פשוט.

והבדל גדול יש בין יחסי שתי המילים האלו לניגודים המשותף. 'קטן' לגבי גדול, הרי הוא בבחינת: יש בכלל מאתיים מאה, והקטן נכלל בגדול ובטל בתוכו. מה שאין כן 'הפשוט': אף על פי שהגדול מרובה מן הפשוט ועולה עליו, מכל מקום יש בפשוט מה שאין בגדול, שכן משולל הוא הגדול מרכושו הנפלא של הפשוט, דהיינו: הפשטות!

המוני עם ישראל לגבי אנשי המדרגה אינם בבחינת קטנים לגבי גדולים, כי אם בבחינת פשוטים לגבי גדולים. ומפני כך יש להמוני בית ישראל תכונה נפשית ידועה שאין למצוא אפילו בין הגדולים, דהיינו: פשטות. ותכונה נפשית זו מתבלטת גם בעבודת אלוקים שלהם.

ולבעלי הרגשה נפשית גדולה, יכולה ידיעה זו להיות לתועלת רבה כשהם נמצאים בסביבה של ההמון, כדי להגדיר בעצמם מידה זו של פשטות בעבודת ה' המיוחדת להמון עם בית ישראל. ואף על פי שבאמת בשום אופן אי אפשר לבעל מדרגה שתהיה לו מידת הפשטות באמת, מכל מקום טוב גם לו הדבר ללמוד לדעת לכל הפחות להתלבש בה. וללימוד זה צריך לנצל את הזמן שמזדמן להיות בסביבתם של המון בית ישראל.

וחושבני כי זו היא אחת מהכוונות של הערבה, שאין בה לא טעם ולא ריח, כידוע מאמרם חז"ל, שדווקא יום הושענא רבה (שבו מביאים את הערבה לבדה) יש בו עניין גדול מה שאין בכל שאר הימים. מפני שבאמת יש בערבה טעם וריח שאין למצוא דוגמתם בבעלי הטעם והריח!

ברם, אסור שיווצר חלילה הרושם, שנחלי האמונה מפכים רק בלבבות פשוטי העם, ואילו בעלי ההשגה ננעלו בעד עצמם את הרגשות וסתמו את הבארות. חלילה וחס! מי לנו גדול בהשגותיו וידיעותיו מאדוננו דוד המלך עליו השלום, שדרשו עליו את הכתוב: "ראיתי בן לישי בית הלחמי, יודע נגן", שיודע לשאול, "גיבור", שיודע להשיב, "איש מלחמה", שיודע לשאת ולתת במלחמתה של תורה. "ונבון דבר", שמבין דבר מתוך דבר, "ואיש תואר", שמראה פנים בהלכה, "וה' עימו", שהלכה כמותו בכל מקום- ומעיינות אמונתו בלתי נדלים, שוטפים ועוברים הם בספר תהילים, עד שהעיד על עצמו: "ואני תפילה", כל עצמותו: תפילה!

רעיון מהפרשה // מידת הענוה

המשמיצים המקצוענים אינם מסתפקים בהוצאת דיבה. הרי על כל דבר רע שיאמרו ניתן לומר דבר טוב. הם לוקחים את הדברים הטובים של האדם ושם הם תוקפים... זה מה שקורח ועדתו עושים למשה. הענוה היא המידה הנעלה ביותר של משה ודוקא אותה הם תוקפים. זו רשעות ממש. זו התנהגות שמצריכה התערבות אלוקית. התנהגות שמצדיקה בריאה מיוחדת בדמות אדמה הפותחת את פיה במיוחד על מנת לבלוע את המשמיצים המקצוענים..

ברומו של עולם

"מצאתי את הטעון שיפור – כבוד בית המדרש. מהיום איני מדבר בתוך בית המדרש!"
סיפורו של מדריך טיולים מצפתו סיפור מיוחד מהעלון 'השגחה פרטית'

זכינו לשוב לבתי הכנסת, וכעת כפי שעוררו גדולי ישראל שכל אחד יקבל על עצמו להתחזק בשמירת כבוד בית מקדש מעט, לפנינו סיפור נפלא בעניין זה שפורסם בגיליון 'השגחה פרטית' מפיו של בעל המעשה: אני גר בצפת, ואם יצא לכם לבוא אליה בתור תיירים, ייתכן שפגשתם אותי מדריך קבוצות ומרצה קטעי היסטוריה מאלפים הטמונים בין אבני צפת העתיקות, אפופות המסתורין.

הרחבתי לא מזמן את ביתי בתוספת בנייה, אך העירייה לא ראתה זאת בעין יפה ושלחה אזהרה חמורה שאני מתחייב בקנס גבוה, מלבד צו הריסה שהוטל על כל החלק שבניתי. בצר לי פניתי לעורך דין והתייעצתי עמו כיצד לצאת מהסבך. הלה אמר שהוא יוכל לעזור לי, וסיעו יעלה כמובן טבין ותקילין, כמקובל אצל עורכי דינים. הוא רשם משהו בניירות שלו, ואני קיוויתי שתהיה בכך תועלת.

כעבור כמה ימים פגשתי עסקן, חבר עירייה, וסיפרתי לו על בעייתי. "בשביל זה לקחת עורך דין?" התפלא החבר. "אני אסדר לך את זה בלי שום בעיה. תראה שיורידו לך גם את הקנס וגם את צו ההריסה". פניתי לעורך הדין ואמרתי שאני מבטל את הפניה מכל וכל. הסברתי לו שאני יכול להסתדר בלעדיו, וביקשתי להיפרד לחיים ולשלום. אלא שהעו"ד לא רצה לוותר על התיק. הוא לא הסכים לרדת מהעניין והתקדם איתו הלאה. בלחץ מצידו הוא הוביל אותי לבית משפט, ואכן, כצפוי, הקנס בוטל וצו ההריסה הוסר.

כאשר בא העו"ד לדרוש את שכרו, אמרתי לו: אתה זה שרצית ללכת לבית משפט. הודעתי לך מפורשות שאני מבטל את התביעה ויש לי אפשרות לסדר את העניין על ידי חבר עירייה, אך לא הסכמת לבטלה. איני חייב לשלם לך. העו"ד עמד על שלו ואני על שלי. הצעתי לו בצורה יפה לבוא עימי לדין תורה, ומה שיאמרו הרבנים יהיה קודש, אך הוא לא הסכים בשום אופן. "אם אינך משלם לי, אני תובע אותך למשפט", איים העו"ד וגם קיים.

זומנתי למשפט. חשבתי לעצמי: מה זה היה לי? קודם האיום על הבנייה, ועכשיו דורשים ממני אלפי שקלים. עליי לחזור בתשובה. פשפשתי במעשיי, וביתר קלות מצאתי את הטעון שיפור – כבוד בית המדרש. מהיום איני מדבר בתוך בית המדרש!

זאת לא הייתה החלטה קלה. בהדרכתי לקבוצות תיירים אני נוהג להיכנס אל המבנים העתיקים ולשוחח על ההיסטוריה המרתקת, לספר על כל אבן והמקופל בתוכה. כאן בית הכנסת של האר"י, וכאן התפלל הבית יוסף, פה רבי שלמה אלקבץ, וכאן בית הכנסת של עדת החסידים. נהגתי להצביע על פינות ועל אריחים ולדבר אודותיהם. מעתה - הס! אני מדבר עם התיירים בחוץ, ובפנים רק מצביע על מה שדיברנו קודם.

אחרי תקופה קצרה מאז התחלתי בהנהגתי המתוקנת, זומנתי למשפט. העו"ד היה בטוח בעצמו. הוא ארגן תביעה מושלמת, והמשפט נטה לטובתו, כמובן. הוטל עליי לשלם לעו"ד את משכורתו על התיק מול העירייה בתוספת הוצאות המשפט. אלא שאז עמד השופט והקריא את הסכום שעליי לשלם... "מה?!" - נדהם העו"ד, "כזה סכום פעוט? בשביל הגרושים האלה לא הייתי פונה לבית משפט. " זה הסכום שרשום בתביעה", ענה השופט. התברר שהעו"ד שכח להוסיף 0 אחד, וכך חוייבתי רק בעשירית מהסכום.

הייתה זו הארת פנים, אבל הוספתי לחשוב למה נגזר עליי לשלם עשירית. הוי אומר שעליי לתקן משהו נוסף בקשר לשתיקה בשעת התפילה, ואכן נזכרתי כי אני נוהג ללמוד או לומר תהלים בין גברא לגברא בקריאת התורה או אחרי שמו"ע, לפני שהחזן מתחיל, ואז אני מפסיד לא פעם "ברכו", קדיש וכדומה. מעתה אין דבר כזה, זמן תפילה לחוד וזמן לימוד לחוד, אמצא דרך לנצל את הזמן באופן שלא אפסיד את ברכתו של העולה לתורה.

כל זה היה ביום שני. ביום שלישי קיבלתי סכום כסף שהייתי אמור לקבל מזמן, אך כבר התייאשתי ממנו. הסכום הזה היה פי עשרה מהסכום שהתחייבתי לשלם לעו"ד. ברור שמטבעות אלו אינם ולא כלום לעומת השכר הגדול, שאין לשער ואין לתאר, למי ששומר פיו ולשונו מדבר בשעת התפילה.

מקומות הפצה: פתח תקווה- בית כנסת, אבי עזרי, מקור חיים, כל ישראל, שלהבת. הבית כנסת הגדול. חדש! בית כנסת רינת אשר, ישיבת כפר גנים. הדר גנים- שטיבלך הבעש"ט. גב"ש- נאוה תהילה, אברהם יגל. בני ברק- בית כנסת ויז'ניץ (רחוב ר' טרפון) אלעד- בית כנסת חניכי הישיבות רבי טרפון, עופר האיילים. זכרון יעקב- בית כנסת- שיכון חזון איש, בית יוסף. נתניה- בית כנסת בית ישעיה. רמת השרון- בית כנסת גאולת ישראל, מורשת אבות, מאור רחמים.

עורך: אריאל שוורץ. הפצה: הפרשתון לשבתון. לקבלת העלון במייל- merav_v2@walla.co.

הקדשה רגילה לשבוע בלבד: 7 ש"ח. הקדשה לחודש: 25 ₪

אם יש לכם סיפור מחזק או מוסר מרבותינו פרסמו אותו כאן בעלון על מנת שיהיה לזיכוי הרבים (לשליחה: merav_v2@walla.com) בברכת התורה, העורך.